

תצוה

1) שמות פרק ל פסוק א

וְעֵשִׂיתָ מִזְבֵּחַ מִקְטָר קִטְרֵת עֲצֵי שִׁטִּים תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ:

2) אברבנאל פרק ל פסוק א

חשש הכתוב, שמא יאמר אדם: ולמה לא זכרת בעבודה המזבחה ההוא (מזבחה החיצון) הקטרת שיעשו בכל יום, שהוא בחיוב כמו התמידין. לכן אמר, שענין הקטרת לא היה נעשה על המזבחה החיצון כמו התמידין, ולכן לא נזכר עמהם.

3) חזקוני שמות פרק ל פסוק א

ועשית מזבחה מקטר קטרת לא הזכירו עד לאחר מזבחה העולה לפי שרוצה לומר לא תעלו עליו עולה ומנחה ונסך ומשה הזכירו לישראל אחר המנורה, וכן במעשה לפי שרוצה לומר בהטיבו את הנרות יקטירנה, ואומר ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה:

4) רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ג הלכה ב

כמה מקטירין ממנה בכל יום משקל מאה דינרין חמשים בבוקר וחמשים בין הערבים מזבחה שנעקר מקטירין הקטורת במקומו וקטרת שפקעה מעל המזבחה אפילו קרטין שבה אין מחזירין אותן:

5) רמב"ן שמות פרק ל פסוק א

ועשית מזבחה מקטר קטורת, הנה מזבחה הקטרת מן הכלים הפנימיים היה, ראוי שיזכירונו עם השולחן והמנורה שהוא מונח עמהם, וכן הזכירם במעשה בפרשת ויקהל (להלן לז' כה), אבל הטעם להזכירו כאן אחר המשכן וכל כליו והקרבנות, בעבור שאמר בתשלום הכל ונקדש בכבודי (לעיל כט מג), ושכנתי בתוך בני ישראל (שם מה), אמר כי עוד יתחייב להם שיעשו מזבחה מקטר קטרת להקטיר לכבוד השם, וזהו רז שנמסר למשה רבינו שהקטרת עוצרת המגפה (שבת פט), כי הקטרת במדת הדין. . .

6) ספורנו שמות פרק ל פסוק א

ולא הוזכר זה המזבחה עם שאר הכלים בפרשת תרומה, כי לא היתה הכונה בו להשכיף האל יתברך בתוכנו, כמו שהיה הענין בשאר הכלים. . . גם לא היה ענינו להוריד מראה כבודו בבית, כענין מעשה הקרבנות, כאמרו ונועדתי שמה לבני ישראל וכן העיד משה רבינו באמרו זה הדבר אשר צוה ה' תעשו, וירא אליכם כבוד ה', אבל היה ענין זה המזבחה לכבד את האל יתברך אחרי בואו לקבל ברצון עבודת עמו בקרבנות הבקר והערב. . .

7) רמב"ן שמות פרק כה פסוק א

וסוד המשכן הוא, שיהיה הכבוד אשר שכן על הר סיני שוכן עליו בנסתר, וכמו שנאמר שם (לעיל כד טז) וישכן כבוד ה' על הר סיני, וכתוב (דברים ה' כא) הן הראנו ה' אלקינו את כבודו ואת גדלו, כן כתוב במשכן וכבוד ה' מלא את המשכן (להלן מ' לד). . . והיה במשכן תמיד עם ישראל הכבוד שנראה להם בהר סיני, ובכא משה היה אליו הדבור אשר נדבר לו בהר סיני, וכמו שאמר במתן תורה (דברים ד' לו) מן השמים השמיעך את קולו ליסרך ועל הארץ הראך את אשו הגדולה, כך במשכן כתיב (במדבר ז' פט) וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפרת מבין שני הכרובים וידבר אליו. . .

8) שמות פרק יט פסוק ט

וַיֹּאמֶר ה' אֶל־מֹשֶׁה הִנֵּה אָנֹכִי בֹא אֵלֶיךָ בְּעָבֹר בְּעָבֹר יִשְׁמַע הָעָם בְּדַבְרֵי עֲמֹךָ וְגַם־בְּךָ יֵאֱמִינוּ לְעוֹלָם וַיַּגֵּד מֹשֶׁה אֶת־דְּבָרֵי הָעָם אֶל־ה':

9) רב שימשון רפאל הירש על שמות פרק ל פסוק א

Its position, within the Heichal and not in the forecourt, already ranks it amongst those things which are meant to serve as representing the actual ideals of the Jewish calling and not, like the vessels in the forecourt, only to show the way to these ideals...This position (opposite the ark, between the menora and the table but in front of both) makes one regard it as representing the realisation of the ideal taught by the Torah in the combination of the spiritual and material blessings granted by the Torah....

The courtyard works on the material which is at the stage of being still completely unenobled (נחשת) and teaches by שחיטה, קבלה, זריקה, and הקטורה, the way to ריח ניחוח לה'. But the Jewish ideal is that solid pure golden stage, without dross (זהב), which does not still require the purifying sacrifice and surrender, which already has the whole earthly and material existence so permeated with the goldly, that, without any residue whatsoever from it, it is through and through ריח ניחוח לה'.

That is why its construction only comes after the ultimate goal, the regaining of the *שכינה* on earth, which is what the working of the sanctuary aims at, had been expressed; it is in intimate connection with this goal. Both together form the complete pinnacle of the Jewish ideal. (The *מזבח קטורת* represents) the whole earthly existence, every phase completely permeated with spirituality, without leaving any residue, completely *קטורת* without *שחיטה*, *קבלה* and *זריקה*, the intimate penetration of the *מנורה* into the *שלחן*. And abreast of that, and directly dependent on that, and brought about by that; the presence of the Glory of G-d in the midst of our earthly material life.